

Van de voorzitter

Welkom bij de nieuwsbrief voorjaar 2024 van Hospice Parunashia. Terwijl de dagen langer worden en de natuur ontluikt willen wij graag u weer informeren over wat er gaande is in en rond het hospice.

Met grote dankbaarheid gaan we binnenkort een mijlpaal zetten. Op 1 augustus 2024 vieren we ons vijfjarig bestaan. Het wordt een moment van reflectie, viering en erkenning van een ongelooflijke reis die we hebben afgelegd sinds de opening van onze deuren. Een reis die mogelijk is geworden door onze vrijwilligers, de zorgprofessionals van Vivent, de huisartsen en niet te vergeten al die mensen en organisaties die ons met hun sponsoring zo behulpzaam zijn geweest en nog steeds behulpzaam zijn. Het is deze gemeenschapszin die ons hospice zo bijzonder maakt.

In de afgelopen vijf jaar hebben we talloze levens aangeraakt, waardevolle herinneringen gemaakt en onvergetelijke momenten gedeeld met onze bewoners, hun families en onze vrijwilligers. In deze uitgave vindt u weer enkele prachtige verhalen die wij graag met u delen.

Ton Huisman
Voorzitter Stichting Hospice Parunashia

Tuinhuis

Half april kwam de wijze raad van runningteam Team Laarbeek voor de Roparun ons nieuwe tuinhuis bewonderen. Dit team heeft maar liefst 10.000 euro bijgedragen aan dat nieuwe tuinhuis en die bijdrage was enorm welkom. De bouwcommissie is volgens de wijze raad meer dan geslaagd voor deze grote klus! We konden ook trots vertellen dat er alweer volop gebruik wordt gemaakt van het tuinhuis en zelfs de avondmaaltijd er met smaak genuttigd wordt. Veel dank Team Laarbeek, Gerard, Mies en Jan, we zien jullie graag terug tijdens het jubileum op 1 augustus.

Brabants Buske

Op Koningsdag 27 april werd het Hospice volledig overrompeld door een bezoek van Omroep Brabant van het programma Brabants Buske met 22 oranje tompoucen! U kunt deze ontroerende overval terugkijken op omroep Brabant, uitzending gemist Brabants Buske, kies dan voor de uitzending van 27 april. Een eerbetoon aan al onze 140 vrijwilligers. Familie Faas veel dank voor het lieve initiatief.

In deze nieuwsbrief komen vier bijzondere mensen aan het woord over hun ervaring met ons huis. We zijn hen zeer dankbaar dat ze, met hun goedkeuring, hun verhalen met ons willen delen. Zo schetsen zij voor u als lezer een beeld van de sfeer en beleving in ons bijna-thuis-huis. Hun situatie kan inmiddels veranderd zijn.

Verhalen van bewoners: Resi

Het avondzonnetje schijnt naar binnen op de kamer terwijl Resi en Jan vertellen over hun ervaringen in het hospice. Jan, geïnspireerd door advies van zijn broer Theo, een huisarts, besloot ons hospice te bezoeken. Voor het echtpaar was het essentieel dat het hospice dichtbij hun huis was, zodat Jan gemakkelijk kon langskomen.

Hoewel Jan aanvankelijk van plan was om twee hospices te bekijken, was de keuze voor ons hospice direct gemaakt. Jan herinnert zich: "Het was meteen bekeken." Resi zelf vond zijn enthousiasme lastig en moest wennen aan het idee. Zowel zij als hun familie en vrienden vonden de stap naar het hospice pittig. Het vereiste erkenning van het ziek-zijn en acceptatie voordat ze deze stap konden zetten.

Binnen een kleine maand kregen ze het telefoontje dat er een plekje vrij was. Hoewel anderen zeiden dat dit het juiste moment was, had Resi nog wat tijd nodig om het te verwerken. Ze vond dat alles zo snel ging. Omdat Resi ons hospice zelf nog niet had bezocht, kwamen Willemien en Susanne langs om haar meer informatie te geven en haar gerust te stellen. Door dit bezoek en de positieve ervaringen van anderen, durfde Resi uiteindelijk de spannende stap te zetten.

Resi arriveerde bij ons hospice in stijl, gekleed in een prachtige jurk, vergezeld door het vertrouwde gezicht van het ziekenvervoer, iemand die ze kende van de bloemenwinkel in de buurt. Hoewel ze werd gevraagd of ze langs mooie en bekende plekken wilde rijden, vond Resi dat niet nodig. Het was goed zo.

Voor Jan was het ook een uitdaging om wat meer los te laten. Typisch als wiskundeleraar was hij strikt met de medicatie: exact op uur en tijd. Zelfs nu gaat de wekker om 15:00 uur af om ervoor te zorgen dat hij de medicatie niet vergeet. Het loslaten gaat niet vanzelf, maar het helpt enorm dat Resi zich zo op haar gemak voelt in ons huis. Op de eerste avond belde Resi naar Jan om hem te vertellen over de fijne dag die ze had gehad. Zodra Jan dit hoorde, greep hij natuurlijk meteen naar de telefoon om zijn broer Theo op de hoogte te brengen.

De eerste tulpen bloeien aan de voorzijde van het hospice

Vanuit haar bed thuis keek Resi altijd tegen een muur aan. Nu geniet ze van het prachtige uitzicht op de tuin vanuit haar kamer. Ze geniet van de vele contacten en de inloop van vrienden en van vrijwilligers. Het is fijn dat er geen bezoektijden: iedereen is altijd welkom. Ook de onderlinge band tussen de gasten is bijzonder en het klik onderling erg goed. "Ik vind steun bij de anderen omdat zij in dezelfde situatie zitten."

Resi en Jan zijn zeer te spreken over de zorg die ze ontvangen. Het feit dat er elke nacht iemand aanwezig is, geeft hen een gevoel van veiligheid. "In dit hospice wordt rekening gehouden met iedereen. Hier staan mensen echt centraal."

Verhalen van bewoners: Ria

Op een zonnige dag in maart heb ik een afspraak met Ria. Ria woont bij ons in het hospice in Kamer Hortensia met groen en roze als basistinten, prachtig gelegen aan de tuin. Onze Hospice tuin die met elk uurtje zon mooier wordt en waar Ria ontzettend van geniet.

Ria komt uit een echt warm Brabants gezin met 5 kinderen, 4 meisjes en een jongen en ze zijn ontzettend hecht met elkaar.

Ria vertelt me het volgende:

Midden november ben ik al wandelend gevallen bij 'n supermarkt. Het personeel van die winkel had snel door dat het niet goed was met mij. Zij hebben buitengewoon goed gehandeld en meteen de ambulance gebeld. Aangekomen in het ziekenhuis gingen ze van alles testen en toen bleek dat er van alles aan de hand was met mij. Helaas bleek er een grote tumor in mijn hoofd te groeien en de ziekte had zich ook al verspreid. Achteraf gezien ben ik thuis toch ook al eens gevallen of gestruikeld. Ik woonde alleen en eerlijk gezegd lukte dat niet meer. Het lopen ging alsmmaar slechter net als mijn evenwicht. Meer en meer kwam ik terecht in de rolstoel. Er is mij ook eerlijk gezegd dat ik niet meer beter kan worden.

Mijn zusjes en broer hebben mij ontzettend fijn en goed geholpen, steeds bleef er iemand bij mij in huis en ook mijn zoon deed wat hij kon voor mij. We moesten op zoek naar een veilige omgeving voor mij. We zijn gaan kijken bij een hospice in de regio maar daar was ook 'n wachtlijst en een van mijn zusjes kende dit Hospice in Gestel, zij was hier al ooit op bezoek geweest. Datzelfde zusje en mijn zoon zijn hier gaan kijken en hadden n heel fijn gesprek. Ik moest helaas ook wachten op een plaatsje...

Op derde kerstdag mocht ik komen en ik vond het zo ontzettend spannend dat ik de dagen ervoor niet goed kon praten. Vanaf het moment dat ik

hier woonde ging het veel beter met praten. Ik voelde me zo snel op mijn gemak hier en iedereen is zo ontzettend aardig en neemt alle tijd voor je. Alles is aangepast op bewegen in een rolstoel

Het is zoveel fijner als thuis, ik ben nooit meer alleen en ook in de nachten staat er altijd iemand voor je klaar. Allemaal even geduldig en lief voor je. Ik kan me altijd heerlijk rustig terug trekken op mijn mooie kamer en kijk ik bijvoorbeeld heerlijk TV.

Ik krijg vrijwel elke dag bezoek en daar geniet ik enorm van.

Zelf ben ik ook jarenlang vrijwilliger geweest met veel plezier in de Rode Rik in Vught. Veel van mijn collega's komen nu bij mij op bezoek en dat vind ik ontzettend lief en attent. Iedereen vindt het zo gezellig hier en keurig verzorgd. Ik ben echt ontzettend tevreden over de verzorging door Vivent, vaak dezelfde zuster, mijn eigen huisarts uit Vught komt mij hier bezoeken. Dat is toch bijzonder hoor, zo vertrouwd voor mij.

Eerlijk gezegd lijkt het hier wel een beetje op een tien sterren hotel, ik eet nog steeds mijn ontbijtje, lunch en avondeten gezellig in de woonkamer met andere bewoners en die schatten van vrijwilligers.

De kookclub verdient ook 'n lintje als je t mij vraagt, wat maken ze er toch elke dag veel werk van. Alle vrijwilligers zijn me even lief en als we zo af en toe nog eens een spelletje doen probeer ik echt nog te winnen hoor. Mijn dagen vliegen voorbij hier en mijn middagdutje heb ik hard nodig.

Overmorgen ga ik met mijn zusjes in de taxi op pad voor 'n uitje. Wat bof ik toch met het gezin van ons thuis! Ze zijn zo lief voor me.

Binnenkort hoop ik dat je me ziet zitten op het prachtige terras in het zonnetje. Zullen we dat samen zo afspreken? Nou Ria dat spreek ik met alle plezier met je af, dat is beloofd!

Moeder en dochter

Een gesprekje met een familie voor de nieuwsbrief was iets wat ik nog nooit tijdens het avondeten had gedaan, maar alles heeft een eerste keer.

We boffen want op het moment dat dochter Josette en ik binnen stappen is moeder Tiny heel goed wakker en zit ze aan tafel. Tiny en Josette krijgen een heerlijke kop verse aspergesoep geserveerd en daar hebben ze wel zin in. Zo zitten we heel knus aan de grote tafel in de prachtige kamer van Tiny aan de straatzijde van het Hospice.

De man van Tiny, samen een echte Gestelse familie, overleed op 11 februari 2024 bij ons in het Hospice. Zijn wens was om in zijn eigen Gestel te overlijden en dat kon de familie waarmaken. Rondom het overlijden van haar man verliest Tiny, die ook al een zwakke gezondheid heeft, nog twee dierbare familieleden. Het grote verdriet en het gemis eist zijn tol; Tiny komt in het ziekenhuis terecht en haar conditie gaat hard achteruit. Er zijn grote zorgen bij Tiny en de kinderen.

De kinderen nemen na overleg met de medisch specialisten contact op met het Hospice, ze waren zo ontzettend onder de indruk van de zorg die hier was voor vader. Voor moeder wilde ze ook deze fantastisch zorg zo vertelt Josette. Recht vanuit het ziekenhuis naar het Hospice, amper een maand na het overlijden van haar lieve man. "Ze overwogen zelfs om mij een andere kamer te geven dan mijn man", vertelt Tiny, "echt heel attent". Al gauw werd deze kamer net zo gezellig als haar eigen huis, met een grote vensterbank en een tafel vol foto's, altijd verse bloemen, talloze kaarten en veel liefdevol bezoek.

Terwijl het hoofdgerecht wordt geserveerd, glimlachen de dames bij het zien van de prachtig opgemaakte bordjes... Tiny deelt dat ze zich zo verwend en thuis voelt in het Hospice. Josette

onderschrijft dat en benoemt ook vooral de veiligheid die het moeder biedt. Langzaamaan begint Tiny er aan te wennen dat ze altijd mag bellen voor hulp en dat ze nooit teveel kan bellen.. "Ze zijn er meteen," zegt ze lachend. Tiny vindt dat ze het hospice beter een mooi hotel kunnen noemen. Ze vertelt ook dat ze op dit moment met 4 heel fijne dames in huis woont en er een goede klik is tussen hen. Een bijzonder dames kransje zagezegd!

Dochter Josette voegt eraan toe dat ze het hospice vanaf het allereerste moment een prachtig initiatief vond. Ze vindt het zo bijzonder dat ze deze voorziening in hun eigen dorp hebben. "De kleinkinderen komen gewoon op de fiets, ik kan te voet en wel drie keer per dag langskomen, hoe fijn is dat?" De hele gemeenschap steunt dit mooie initiatief, en Josette is nu ook lid geworden van de Club van 100. Ze wil het huis blijvend ondersteunen.

De hoofdgerechtjes zijn verdwenen, ik ga de koks roepen, kom eens kijken hier... de hond in de pot? Dat is nooit het geval bij onze koks! Ze brengen zelfs nog een warm toetje mee uit de oven, en ook dat wordt heerlijk opgepeuzeld. Complimenten aan de kookclub van Josette en Tiny!

Terwijl de avondschemering de gezellige kamer van Tiny binnenvalt, bedank ik moeder en dochter voor dit hartelijke gesprek, terwijl ze elkaars hand vasthouden. "Ik ga mijn jas zoeken," zeg ik terwijl ik afscheid neem van iedereen in het huis, en ontzettend dankbaar fiets ik naar huis. Zo is ons huis bedoeld... als een tweede THUIS voor mensen die het nodig hebben.

Verhalen van bewoners: Caroline

Als je bij Caroline binnenstapt heb je meteen al een idee hoe haar eigen huis eruit ziet en vooral hoe haar leven eruit ziet. Boordevol gezelligheid en mensen, veel mensen, grote en kleine....In fotolijstjes verspreid in haar kamer zijn ze ook in het Hospice bij haar.

Caroline is nu bijna 1,5 week bij ons in het Hospice en deze zondagochtend hebben we een afspraakje. Eerder kon niet omdat haar agenda te vol stond met gezellig bezoek en dat gaat altijd voor natuurlijk.

Zij is een sprankelende dame van 89 lentes uit ons eigen dorp. Ze is zeer helder van geest en dat ervaart ze als een groot geluk. Enorm zelfstandig en ook 21 jaar voor haar zieke echtgenoot gezorgd waar ze terecht heel trots op mag zijn. Enorm reislustig waren ze samen, zij voltooide ook die laatste reis voor hem.

Vorig jaar juli op haar verjaardag bleek haar ziekte te zijn teruggekeerd met uitzaaiingen. Dat was wel een forse tegenvaller. Maar Caroline zou Caroline niet zijn als ze zich niet wist te herpakken en nog heerlijke maanden kon toevoegen aan haar mooie leven. Ze genoot van elke dag!

Want liefdevol en mooi was haar leven zoals ze zegt. 48 jaar samen met de liefde van haar leven, een gezin met 5 kinderen, zeilen op groot water, oversteken naar het eiland Wight en daar 16

fietsen huren zodat iedereen erop uit kon. Men dacht dat we een zeilschool hadden! We hebben zoveel gelachen! Altijd het huis vol met de kinderen, later de aanhang en hun vrienden en als kers op de taart de kleinkinderen. Datzelfde patroon zien we in het Hospice: veel bezoek en ook de kleinkinderen komen met grote regelmaat en eten gezellig mee. Heel knusjes bij Oma op de kamer. Mooie intieme gesprekken ontstaan daar; Caroline moedigt ze aan om alles nog te vragen. Nu kan het nog.

Begin april ging het thuis sterk en snel bergafwaarts en er waren veel zorgen. Huisarts ging snel en goed in overleg met de oncoloog en samen beslisten zij dat een plaats in het hospice noodzakelijk was, zeer urgent zelfs. Mijn geest nog helder maar mijn lichaam was niet meer betrouwbaar.

Nu woon ik in het Hospice en ik heb me nooit gerealiseerd hoe geweldig fijn het hier is. Ik ben nog steeds mentaal zelfstandig en regel al mijn zaken zelf maar ik ben wel volledig ontzorgd en in veilige handen, ook in de nachten. De vrijwilligers zijn unaniem lieve bijzondere mensen, zo hulpvaardig ook. De dames van Vivent zijn een klasse apart, veel ken ik er nog uit de periode rondom mijn zieke man. De kookclub hier verdient werkelijk een gastronomische titel, een oranje menu op koningsdag.....het is ongekend.

Alles wordt met hier liefde geserveerd, net als de zorg voor mij. Ik kan me niet beter wensen en dat realiseer ik me elke minuut van de dag.

Naast die rijke bagage in haar rugzak van dat liefdevolle fijne leven zitten daar ook haar bijzondere karaktereigenschappen in. Waarbij dankbaarheid, optimisme, doorzettingsvermogen en het altijd zien van het kleine geluk in het leven haar stabiele levenskoers hebben beïnvloed.

Terugblik scholing

Ongeneeslijk zieke patiënten begeleiden in de laatste fase is mooi maar ook intensief. Hulpverlening aan anderen kan niet zonder goede zelfzorg. We vinden het dan ook belangrijk dat de vrijwilligers van het hospice ondersteund worden in hun werkzaamheden. Zo krijgt iedere vrijwilliger een basisopleiding en een training in transfer technieken. Daarnaast zijn ze onderdeel van een intervisiegroep om ervaringen te delen en om van elkaar te leren. We streven ernaar dat elke zorgvrijwilliger een solide basis heeft in hospicewerk.

De koks van onze kookgroep hebben een speciale cursus gevolgd in het bereiden van maaltijden in het hospice, zodat ze niet alleen smakelijker kunnen koken, maar ook de borden mooier kunnen presenteren voor onze gasten.

Vrijwilligers in actie tijdens de kookworkshop

Om de kennis van onze vrijwilligers up-to-date te houden en hen te blijven inspireren, organiseren we regelmatig bijeenkomsten en thema-avonden. Dit omvat onder andere uitleg over de werkwijze van de wensambulance, lezingen over onderwerpen zoals ALS en palliatieve zorg, en inzichten van huisartsen over hun rol tijdens palliatieve zorg. Ook hebben we trainingen gehad in gesprekstechnieken en jaarlijks oefenen we brandveiligheid met de brandweer. Op dit moment wordt er

een training gegeven over de rechten en plichten in ons hospice. We vinden het belangrijk dat iedereen op de hoogte blijft van ontwikkelingen en dat de kennis binnen onze gemeenschap blijft groeien.

Statiegeldactie

Ieder jaar hebben we als hospice de mogelijkheid om deel te nemen aan de statiegeldactie bij verschillende supermarkten. Met de opbrengst hiervan kunnen we leuke dingen doen, zoals dit jaar: het kopen van bloemen voor de tuin, gereedschap voor de keuken en het opknappen van de familiekamer. We willen graag onze dankbaarheid uitspreken aan iedereen die zijn statiegeldbonnen heeft geschonken en aan de supermarkten die dit mogelijk hebben gemaakt: Albert-Heijn (Sint-Michielsgestel en Stationsstraat Vught) en bij Jumbo (Kloosterpad, Sint-Michielsgestel, Raadhuisstraat Vught en Den Dungen).

Sleutjes

Sinds het begin van ons avontuur met ons huis, worden we om de twee weken verwend met een schitterend boeket van Sleutjes. De bloemen worden zelfs persoonlijk bezorgd! Nu ze met pensioen gaan, willen we de heer en mevrouw Sleutjes van harte feliciteren met deze prachtige mijlpaal. We zijn enorm dankbaar voor de kleur en vreugde die jullie bloemen telkens weer in ons huis brachten.

Vis van Koelewijn voor het hospice

Lekker eten is voor de gasten van ons hospice heel belangrijk. Er wordt door de koks dan ook veel aandacht geschonken aan smaak, variatie en presentatie van de warme maaltijd.

Daarbij wordt dankbaar gebruik gemaakt van ingrediënten van sponsors in Sint Michielsgestel: groenten, fruit en alle kruidenierswaren.

Een bijzondere sponsor is Hugo Koelewijn. Met zijn prachtige viskraam staat hij al jarenlang elke vrijdag op de Boxtelse markt. De kwaliteit van zijn vis is alom bekend in de regio.

Sinds begin 2020 levert hij elke maand een mooi vispakket aan het hospice.

Willemien Mommersteeg en Roswitha van Wersch (coördinator van de kookgroep) vonden het hoog tijd voor een gesprekje met Hugo. Wat beweegt een visboer uit Spakenburg om een hospice in Sint Michielsgestel te ondersteunen met zijn vis?

Hugo vertelt: "Roswitha benaderde mij in januari 2020 met de vraag of ik misschien het hospice zou willen sponsoren met vis. Zij legde uit dat het

hospice vrijwel volledig wordt gerund door vrijwilligers en dat er niet alleen gasten uit sint Michielsgestel verblijven, maar ook uit de regio. En dat verschillende ondernemers het hospice ondersteunen met hun producten.

"Dit sprak mij meteen aan. Ik ben een christelijke ondernemer, zo legt hij uit. "omzien naar elkaar" is een opdracht vanuit de bijbel, die ik heel belangrijk vind en die ik ook naleef.

Ik krijg regelmatig vragen voor sponsoring en kies dan altijd voor de kleine initiatieven, niet voor grote organisaties.

Wat een hospice is, kende ik vanuit de verhalen van een personeelslid, die vrijwilliger was in het hospice in Nijkerk. De kleinschaligheid van een hospice, drijvend op vrijwilligers, het zorgen voor gasten in hun laatste levensfase spreekt mij zeer aan."

En zo stuurt Roswitha 1 x per maand een app-bericht aan Hugo met de vraag of ze weer vis mag komen halen voor het hospice. En dan ligt er op vrijdag een mooi pakket klaar; met mooie 1 persoonsporties kabeljauw, heek, zalm, of wat er op dat moment beschikbaar is aan vis.

De koks maken er een lekkere maaltijd van en de gasten, die smullen ervan!

Willemien Mommersteeg, Roswitha van Wersch en Hugo Koelewijn

We bedanken Hugo voor deze geweldige bijdrage aan ons mooi hospice. Willemien overhandigt hem een mooie fles wijn en we spreken met hem af dat hij een keer komt kijken in het hospice, en dan zorgen wij natuurlijk voor iets lekkers bij de koffie.

Stichting Vrienden Van

Beste lezers,

Wat een fijne nieuwsbrief ligt er weer klaar. Heel diverse informatie en vier mooie artikeltjes van onze bewoners. We weten met hoeveel lieve interesse deze gelezen worden. Het geeft u als lezer een eerlijke kijk op het verblijven in het hospice.

Dat geldt net zo voor de beoordelingen op Zorgkaart.nl. Families beoordelen het hospice volstrekt onafhankelijk, eerlijker kan het niet.

Het Brabants Buske van Omroep Brabant verraste ons enorm op initiatief van Familie Faas, het filmpje is meer dan 47.000 keer bekeken. We ontvangen veel lieve reacties. Wat een originele waardering voor al onze 140 vrijwilligers.

De statiegeldacties lopen weer in de verschillende supermarkten, het geeft veel mensen de kans om met een klein bedrag toch ook het Hospice te steunen en daar zijn we iedere keer weer ontzettend blij mee én trots op.

Onze fijne club van 100 heeft veel nieuwe leden mogen verwelkomen, dank daarvoor, U bent altijd meer dan van harte welkom bij dit goede doel in eigen dorp!

We gaan richting het 5 jarig bestaan van het hospice. Een jubileumcommissie is druk bezig om er een bijzondere dag van te maken op 1 augustus, waarop met name al onze vrijwilligers verwend worden. Een mooi gebouw is fijn maar ons huis wordt pas ECHT een héél goed hospice door de lieve trouwe vrijwilligers, verpleegkundigen en artsen die er zo fijn met ons samenwerken. Dát vooral dienen we ons elke dag te realiseren!

Helaas ook minder fijn nieuws: mijn ziekte is teruggekeerd en neem ik even wat gas terug in het algemeen bestuur, in mijn zorgtaken en als voorzitter van de Stichting Vrienden. Vanaf dag 1 voel ik me zeer bevoorrecht elke dag dit werk te mogen doen met de vele bewoners, families, lieve collega's en de vele sponsors. Voor mij persoonlijk is er een droom uitgekomen met de realisatie van dit kleinschalig liefdevol hospice voor ons mooie dorp en omstreken. Sowieso veel dank aan iedereen met wie ik zo fijn mag samenwerken en dank voor zoveel vertrouwen in het initiatief destijds en in onze organisatie. Een fijne zomer wens ik u allen toe, blij gezond en liefst gelukkig

Met dankbare groet,

Willemien Mommersteeg-Willekens
Voorzitter Vrienden van Hospice Parunashia

Ik meld mij graag aan als lid van de club van 100.

Dat wil zeggen jaarlijks in de maand mei doneer ik aan het Hospice EUR 100,--

Naam :
Adres :
E-mailadres : Telefoonnummer :
Handtekening :

Anmeldingen naar Postadres: Theerestraat 55 – 57, 5271 GB, Sint-Michielsgestel
of E-Mail: vrienden@hospiceparunashia.nl

Een losse gift is uiteraard ook mogelijk. U kunt uw gift overmaken op bankrekening IBAN: NL98RABO0331927829, t.n.v. Stichting Vrienden van de Hospice Gemeente Sint-Michielsgestel en omstreken